

"علل فرار کودکان و نوجوانان از خانه"

یکی از عمده ترین نگرانی های والدین، زمانی است که کودک آنها گم شود یا از خانه فرار کند. در این شرایط والدین دامنه ای از احساسات را تجربه خواهند کرد. تنش و فشاری که این وضعیت ایجاد می کند و عکس العملهای مختلفی که والدین، خانواده، دوستان و پلیس به این وضعیت نشان می دهند ممکن است به سطح بحرانی برسد و حتی خود این واکنش ها باعث بحران بیشتری در خانواده شود.

"انگیزه های خیابانی شدن کودکان و نوجوانان"

برای اجتناب از تجربه هیجانی یا پیامدی که در آینده نزدیک در انتظارشان است. برای اجتناب از تجربه دردناک و ناخوشایند تکرار شونده در زندگیشان. برای پیشگیری در از دست دادن فعالیتها، روابط یا دوستی هایی که با ارزش یا مهم تلقی می شوند. زندگی با افراد دیگری که حمایت کننده، مشوق و فعال هستند. متوقف کردن آنچه انجام می داده یا درصدد انجام آن بوده اند.

مشکلاتی که خطر خیابانی شدن بچه ها را افزایش می دهد .

1. سوء استفاده یا مورد غفلت قرار گرفتن کودک.
2. استفاده از الکل یا داروهای روانگردان.
3. طلاق یا جدایی هایی که به شیوه مناسب انجام نشده است.
4. رفتار نافرمانی مقابله ای که با تخیلات مربوط به روابط رمانتیک یا رفاقت با گروه همسالان ضد اجتماعی ترکیب شده است.
5. مرگ در خانواده که برخورد مناسبی با آن نشده است.

"روابطی که از خیابانی شدن جلوگیری می کند"

هرگز از کنایه یا نگرش منفی که نشان دهنده بی احترامی به نوجوانان باشد استفاده نکنید. هرگز صدایتان را بالا نبرید یا فریاد نزنید، به خصوص وقتی که فرزندان صدایش را بالا می برد، یا فریاد می زند. وقتی فرزندان عصبانی است، فریاد می زند و خشمگین است، آرام و ساکت بمانید و تماس چشمی با او داشته باشید، منتظر بمانید تا آرام شود. وقتی فرزندان در حال صحبت کردن یا تشریح موضوعی می باشد حتی اگر نظرش مورد تأیید شما نیست، حرف او را قطع نکنید، منتظر بمانید تا صحبتش تمام شود.

با او خودمانی باشید و به سادگی به او بگویید که درکش می کنید و این به معنی موافقت با او و تسلیم شدن در برابر نظریات وی نیست. هرگز فرزندان را، دروغگو، درد، بچه، کم شعور، بی صداقت، خودخواه، غیر دوست داشتنی و احمق خطاب نکنید، این کلمات کمک کننده نیستند، بلکه ممکن است او کلمات منفی شما را تداعی کند و یا حتی با کلمات بدتری جواب شما را بگوید.

به نوجوانان خود بگویید که شما حرفهای او را درک می کنید و اگر منظور او را درک نکردید به او بگویید مطمئن نیستیم منظور شما را درک کرده ام یا نه، از او بخواهید تا دوباره توضیح بدهد.

وقتی مطمئن هستید که منظور فرزندان را درک کرده اید ولی با او هم عقیده نیستید به او بگوئید من فکر می کنم که منظور شما را درک کرده ام ولی با شما موافق نیستم، فکر می کنم ما می توانیم همدیگر را درک کنیم ولی مجبور نیستیم که موافق نظرات یکدیگر باشیم. به خاطر داشته باشید، شما می توانید با نظر فرزندان موافق باشید، اما این گفته شما به این معنی نیست که او اجازه انجام هر کاری را دارد. سعی نکنید عدم توافق خود را با نظرات فرزندان با بحث کردن توجیه کنید. وقتی نوجوان شما از ادامه صحبت خودداری کرد از او بپرسید، آیا چیز دیگری هست که بخواهد به شما بگوید.

وقتي عصباني يا ناراحت هستيد به فرزند خود بگوئيد "من ناراحت و عصباني هستم، و نياز به استراحت و زماني براي فكر كردن به اين موضوع دارم، بعداً با تو صحبت خواهيم كرد".

كمك گرفتن از يك متخصص در امر روان شناسي را در نظر داشته باشيد.

اگر پدر و مادر هر دو با فرزند خود صحبت مي كنند، بايد مواظب باشيد كه فرزندتان فرصت صحبت كردن به اندازه هر دو نفر را داشته باشد، صحبت والدين بايد مساوي يا كمتر از صحبت فرزند باشد.